

Elfek kijátszásáról

Szervusztok!

Ha már az elfeknél tartunk, mondok valamit. Aztán lehet elfogadni vagy elvetni. Mindenesetre megszívlelni ajánlatos. Az elfek életéről, élelciklusáról lesz szó.

Mivel eléggé képzett színjátékos (nem szerep) múlt, készség kellene ahhoz, hogy valaki egy direkt lassú élelciklusú fajjal, nem emberi fejjel, nem emberi motivációk, szándékok, nem emberi indítékok, vágyak alapján formázzon meg egy karaktert... Legalább az élelciklussal nem bajlódjunk feleslegesen.

Már azt is rettentően nehéz eljátszani, tökéletesen visszaadni, hogy egy elf mást lát a környező világban, mint egy ember. Egy shadoni és egy niarei közt ég és föld a különbség. Világnézetben, ok-okozatokban, szándékokban, mindenben. Nos, akkor képzeljük el, hogy egy ember és egy elf, egy elf és egy törpe közt milyen hatalmas szakadékok ásítozhatnak! Sőt, tovább megyek: egy elf és egy elf közt is joggal lehetnek olyan eltérések, mint a fent említett példákban.

Bizony mondom néktek, ezt élethűen kijátszani... Emberfeletti munka. Életszerűen oly módon, hogy magunk és a többi játékos is állandóan tudatában legyen egy más fajú, másképp gondolkozó személy jelenlétének. Hogy állandóan meghökkenjenek a cselekedetein, a mondatain, a tettein, a motivációin.

Akár még azt sem tudják megjósolni kellő bizonyossággal, hogy reagál arra, ha elsózzák az ételét. Már ha reagál egyáltalán.

Megfájdul a fejem, ha ilyen komplex nem embert kell játszani, vagy akár csak NPC-ként mesélni. Ideig-óráig még csak-csak... Idővel azonban észrevevesszük, hogy ugyanazon nevetünk, mint a többiek, ugyanaz hajt, mint a többieket... S nem csak véletlenszerű párhuzamokról, hanem következetes, velük megegyező egyenlőségek lesznek. Menthetetlenül azonosulunk emberi mivoltunkkal.

Ez pedig nem jó. Az elf, a törpe, a más faj nem ilyen. Állandóan fegyelmezni kell magunkat. Csak éppen hajlamosak vagyunk elfeledkezni erről.

Az elfek játékát tovább lehet nehezíteni azáltal, ha minél több apó nüanszot, jellegzetességet formálunk át. Nehezíteni, s egyúttal érdekesebbé és – ízlés dolga, nekem mindenesetre – élvezetesebbé is válik a szereplés. Ne azzal kezdjük, hogy az elf száz évesen így vagy úgy.

Ifjukoráig ugyanúgy fejlődik, mint az ember. Vagy fordítva: az ember ifjukoráig hasonló módon fejlődik, mint egy elf. Csecsemőként tehetetlen, három évesen már beszél és jár, hat-hét évesen önállóan képes elvégezni kisebb feladatokat, képessé válik az oktatásra.

Tizenkét-tizennégy évesen már fizikai munkára alkalmas, tizenhat-tizennyolc évesen felnőtt, kifejlett példánya a fajának.

Innentől kettévál a fejlődés útja. Az elfek nem lassulnak le, nem alszik meg a szájukban a tej. Nem lesznek bamba borjak sem. A testük fizikai öregedése lassul le egyedül. Öregszenek, csak nem olyan gyors mértékben, mint eladdig. Emberi mércével mérve hihetetlen korokat élhetnek meg, egészségben és jó szellemi kondícióban. Az emberi agy lépül egy idő után, az elfeknél ez is bekövetkezik. Csak nem hatvan-hetven éves korban, hanem ezerhatszáz tavasz után. Már ha bekövetkezik.

Ezen hosszú élekciklus alatt talán mérhetetlenül több és több tudást halmoznak fel, mint mi, emberek. Bölcsebbek, érettebbek lesznek. Na igen. Aztán ezt hogyan fogalmazzuk meg? Hisz fogalmunk sincs arról, mi lenne, ha elfek lennének. Egyszerűen képtelenek vagyunk magunk elé vetíteni, mit ahogy az univerzum méreteit sem vagyunk képesek felfogni emberi elménkkel.

Megoldás lehet, ha könnyítünk. Ha azt mondjuk, hogy elfként is annyi információt vagyunk képesek feldolgozni, mint az emberek. Esetleg azt vesszük, hogy elfként sokkal alaposabban és gondosabban vizsgáljuk meg. Ember varázslónk két év alatt kifejleszt egy új diszciplínát, bebizonyítja, alkalmazhatóvá teszi, tökéletesíti. Intelligenciától függően egy elfnek sem kerülne több vagy kevesebb időbe. Elfként azonban többször is körbejárunk egy érdekes, vagy problémás részt. Kétszer-négyszer is bebizonyítjuk. Akár több módszert is választunk az alkalmazásra. Semmi sem indokolja, hogy szükség van rá – ám az elfek ilyenek.

Alaposak. De semmiképp sem lassabbak. Az alaposág jelenthet tökéletesebb alkotást, de miért jelentene alaposabbat is?

Az elfek művészetéről mondják, hogy kifinomult. Mit jelent ez? Talán csak nem azt, hogy embernek idegesítően alapos és gondos, részletekbe vesző munkát végeznek? Talán. Ha faragni kell egy szobrot, az emberi szobrászmester megtervez minden egyes vésőnyomot. Az elf is, csak hogy az elf mester az egész művet újratervezi, újjaértékeli minden egyes mozdulat után. Alaposabban dolgozik, noha dolgozhatna gyorsabban is. Csak hogy ő nem ilyen, neki a gondos, részletes, kínosan aprólékos és átgondolt munka a természetes. S ezt még lehetne ragoztatni.

Léteznek öreg és ráncos képű elfek? Léteznek beteg, nyomorék példányok? Hogyan hal meg egy elf?

Ha belegondolunk, ezek szintén emberi tulajdonságok, emberi kérdések. Senki sem mondta, hogy egy elfnek kötelezően végig kell élnie az ezerkilencszázhet évet, s nyáladzó öregként, tolószékben ülve maga alá kell rondítania aggkorára. Mert idővel talán ez is bekövetkezhet. Csak hogy ezt emberi szemmel nézve látjuk így.

Az elf, ha érzi, hogy valami okból kifolyólag felborult benne az a harmónia, szépség, egyensúly, amely születésétől fogva testi és szellemi lényére jellemző, talán ösztönösen idegenkedik, borzad magától. Olyan bántó egy elfnek ránéznie egy nem tökéletes fajtársára (akár saját magára), mint rohadt, vagy férges ételt fogyasztani, fonnyadt virágokat látni, stb. Noha nem utálja meg saját magát, csak épp egyértelműen úgy véli, számára véget ért valami, ami az eddigi harmóniát jelentette a természettel. A környezetével.

Öngyilkos nem lesz, az elfektől távol áll az ilyesmi. Nem fog aggok házába vonulni, mert egy ilyen létesítmény (de akár egyetlen beteg és szárnalmas elf látványa is) összeegyeztethetetlen az elfekre jellemző szépséggel, bájjal és harmóniával. Mintha a hollót akarnánk repülni tanítani a víz alatt. Ilyen nincs.

Akkor mit tesz?

Jó kérdés.

Egyé válik a természettel, amíg még teheti. Senki sem lát egy elfet természetes úton módon meghalni, mert... mert nincs ilyen. Valahogy elhalványul és átlényegül, egybeolvad azzal, ami számára eddig oly kedves volt – a természettel. Talán eljárja utolsó táncát, elénekli utolsó dalát... Ki tudja. Magányosan, vizsla szemektől távol történik meg ez az átlényegülés.

Tolkiennél az elfek Nyugathorra távoznak, azaz egyszerűen eltűnnek – soha senki nem látja őket, nem hall felőlük. Az északi népeknél Albion mitikus földje töltötte be ezt a szerepet. Alkalmazhatjuk ezt is. S kitalálhatunk más, az emberi gondolkodástól és szokásvilágtól gyökeresen eltérő fejleményeket

is. A fő, hogy játékunkat, elf karakterünk egész szereplését a másság jellemezze.

Ha egy elfet földe temetnék, ha elégetnék, ha tutajon vízre bocsátanák... az olyan embri szokás lenne, amely csak ránk jellemző. Mi így búcsúztatjuk a halottainkat. A mi öregjeink a szemünk láttára vénülnek és hülyülnek meg. Az elfek kötelezően mások. Életükben és halálukban egyaránt.

Egy elf ne legyen emberi. A törpe se. Az ember legyen emberi vonásokkal terhes, ám sokszor még ezekkel is nehezen birkózunk meg. Ezért borzasztóan nehéz. Nekem egy ízben segített, hogy ráírtam a karakterlapom szélére öles betűkkel: NEM VAGY EMBER. Ha csak ránéztem, eszembe jutott minden. Amúgy többnyire emberekkel játszottam, mert azokat legalább értem és ismerem. Hiába vonz az új faj varázsa – ha érzem, hogy képtelen vagyok visszaadni ezt az új fajt, inkább nem szennyezem be ezt a szép képet.

Szerepet játsszunk, egyéniségeket és eltérő személyeket, ne karaktereket.

ID: 20149

Kroblu említette, hogy szerinte egy elfnek 10-20 év is beletelik, mire egyértelmű véleményt ad valamiről. Nos, ezt én kicsit túlzásnak tartom, noha bizonytalannal vannak olyan esetek, amikor indokolt ez a hosszú idő.

Más példát mondok. A játék során felmerül egy kérdés, amiről a karakterek hosszasan vitáznak. Majd lezárul a vita és

megy tovább az élet. Napokkal később az elf karakter – akár váratlanul is – szóba hozza ezt a korábbi témát, s a többiek nagy meglepetésére eljűk tárja mindazt, amire eddigi morfondírozásai során jutott.

Pedig már kezdtek elfeledni, hogy erről is beszélgettek. Ilyenkor szükségszerű, hogy a játékos is órákat, akár napokat töltsön a kérdés alapos, többszöri körbejárásával, még ha nem egy létfontosságú témáról volt is szó. Mondjuk csak egy festményről, vagy egy dallamról, egy emberről, vagy egy halról, amit a tóban fogtak. Akármiről.

Elfünk természetesen nem hülye, ugyanannyi idő alatt képes eljutni odáig, ameddig ember társai. Ám számára ez nem elég, ő alaposan és akár több irányból is kifejti a véleményét. Ez pedig időbe kerül, s neki ebből van a legtöbb...

Kapisga már az elf (törpe, akármilyen) karakter nehézségét és komplexitását?

2000.09.18.

Szerző: Zotyó

Forrás: LFG.hu

Szerkesztette: Magyar Gergely

A cikk az RPG.hu fórumról származik.